

“Tabii tabii getir Uğur, çok memnun oluruz ama Nurcan’dayız biz. Sobayı yaktık, sıcacık oturuyoruz,” dedikten sonra telefonu kapatan Aysel, o sırada çaydanlığı sobanın üzerine koyan arkadaşına bilgi verdi. “Rafet Hanım geliyor. Bizden sonra uğramış fırına. Bizimle bir şey görüşmek istiyormuş, Uğur getiriyor.”

Nurcan onun heyecanlandığını görünce gülümsedi. “Bakıyorum pek sevindin Rafet Hanım geliyor diye?”

Aysel buna hemen itiraz etti. “Sevinmek değil de...”

Nurcan yerine otururken gülerken başını salladı. “Sevindin sevindin.”

Aysel aklından geçenleri nasıl ifade edeceğini bir süre düşündükten sonra açıkladı. “Bizimle pek muhatap olmuyor gibi gelmişti bana.”

Bu konuda arkadaşının da kendisi gibi düşündüğünü duyan Nurcan kaşlarını kaldırarak sordu: “Değil mi? Bana da hep öyle geldi. Biz ona kaç kez uğradık, o daha bize ilk defa geliyor. Bu kadınlar da benim ortağım deyip bir kere bile gelmedi.”

Kısa süreli bir sessizlikten sonra Aysel düşüncesini dile getirdi. “Tabii ortağız ama onun zaten bir işi var. Hep otelde. Belki ondan gelmedi. Kolay değil. Acaba ne görüşecek?”

“Eleman işidir, ben bardakları getireyim,” diyen Nurcan mutfağa giderken zil çalınca Rafet’i içeri buyur etti.

Ihlamur içerken on dakika kadar havadan sudan bahsettiler. Aysel arkadaşının koltuğun ucunda oturmuş, başını sallayarak ve gülümseyerek Rafet’in ağzına baktığını fark edince içten içe ona kızdı, fakat aynı anda ağzının kenarında hissettiği kasılmayla kendisinin de farklı durumda olmadığını idrak etti. Hemen oturuşunu kontrol etti. Kendini koltuğun ucunda oturur vaziyette bulunca kahkahasını zor bastırdı. Rafet höt dese kaçacağız, diye düşünerek koltuğuna yerleşirken arkadaşının sesini duydu.

“Bir fincan daha alır mısınız Rafet Hanım?”

“Alırım valla, boğazıma çok iyi geldi. İki gündür kaşınıyor. Grip olacağım herhalde.”

Nurcan anlayışla başını salladı. “Çok yaygın. Havalardan, bi sıcak bi soğuk.”

Arkadaşının nezaketini bir tür eziklik gibi gören Aysel bu duruma kızarak omuzlarını dikleştirdi ve kendinden emin bir şekilde konuşmak istedi. “Uğur bir şey görüşmek istediğinizi söyledi?” der demez diğer iki kadın hayretle kendisine baktı. Sesi kavga eder gibi çıkmıştı nedense.

Nurcan şaşkınlıkla sordu: “N’oldu Aysel? Niye bağırдың birden?”

Aysel gülümsemeye çalıştı. “Yok canım, bağırır mıyım? Şey...” İşaret parmağıyla başını gösterdi. “Kafam dolu da... Aklıma gelince birden... Unutmuyayım diye hemen söyleyince...”

Rafet ona anlayışla cevap verdi. “Evet evet, ben şu eleman işini, bir de açılışla ilgili detayları konuşmak istedim. Malum, az kaldı.”

Aysel konuya hemen açıklama getirdi. “Elemanlar tamam sayılır. Yani biriyle konuştuk anlaştık. Diğer de olacak gibi.” Arkadaşına baktı. “Değil mi Nurcan?”

Nurcan kadının önünde bu konuyu tartışmak istemiyordu. Sakin bir şekilde cevap verdi. “Evet.”

Rafet düşünceli bir şekilde sordu: “Peki açılış için ne diyorsunuz? Nasıl yapalım? Davetiyeli bir açılış düşünüyor musunuz?”

Aysel ihtiyathıydı. “Siz ne düşünüyorsunuz?”

Rafet boynunu büktü. “Bence gereksiz. Burası küçük yer, herkes kısa sürede duyar nasıl olsa ama siz istiyorsanız yapalım.”

Nurcan onunla aynı fikirdeydi. “Size katılıyorum. Gereksiz bir masraf olur. Herkes zaten bu kurabiyenin lezzetine gelecek.”

Aysel içinden ikisine de söylendi: Ayol devir reklam devri! Hangi çağda yaşıyor bunlar yahu! Şöyle en gösterişlisinden bir açılış yapacağız ki müşteri gelsin. Küçük yemiş de... Nasıl olsa herkesin haberi olurmuş da... Sanki elli haneli köy burası! Allah Allaaah! Ancak bu düşüncesini dile getiremedi çünkü istediği elemanlardan birini Nurcan'a henüz kabul ettirememişti ve eleman konusu çok daha önemliydi. Gülümseyerek kararını bildirdi. "Öyle diyorsanız tamam. Bence ufak bir açılış iyi olurdu ama tabii şart değil."

*

Maral koltuğunda arkasına yaslandı ve bir anne edasıyla açıkladı. "Senin iyiliğin için söylüyorum Ece, aklına başka bir şey gelirse darılırım. Bak Facebook'ta sen de görüyorsun işte, evlenen evlenene, çünkü bu hayatın gerçeği canım! İnsanın sevdiği, beraber olduğu biri varsa onunla evlenmek ister! Bu her kadın için böyledir, haksız mıyım?"

Ece fincanını alıp yeşil çaydan bir yudum içti ve bir süre cevap vermedi. Maral'ın söylediklerinde samimi olduğunu biliyordu ama Mecnun'la ilişkisinin bu şekilde sorgulanmasından hoşlanmamıştı. En iyisi konuyu değiştirmek, diye düşünürken arkadaşının sesini duydu.

"Tamam. Evlilik meselesini at bir tarafa. Henüz ilişkiniz yeni diyelim. Sana hiç seni sevdiğini söyledi mi?"

Ece hafifçe gülümsedi. "Hayır. Bu ona göre bir şey değil."

Maral yüzünü buruşturdu. "Bu sanki çok sevimli bir şeymiş gibi konuşma lütfen! Tipik erkek hareketi işte! Hepsini yatağa atana kadar peşinde döner. Yatıyorsunuz, değil mi?"

Ece bu sorudan rahatsız oldu. Mecnun'la birlikteliğinin duygusal yanının yok sayılmasına izin vermeyecekti. Üstelik ilişkileri salt bu şekilde ele almasından hoşlanmadığını arkadaşına birkaç kez ima etmişti. Kendinden emin bir şekilde konuştu. "Maral lütfen ama! Ben buraya seni görmeye geldim. Tek konumuz erkekler olmak zorunda değil ki. Tamam anlıyorum seni, şu ya da bu şekilde sen Efdal'dan ayrılmaya karar vermişsin, ben de Mecnun'la beraberim, bu konuyu burda kapatabilir miyiz?"

Arkadaşı omzunu silkti. "Ben de onu diyorum işte, bi anlasan! Bak ben Efdal'a bile hayır diyorum. Beni sevdiğini söylediği ve benimle evlenmek istediği halde." Derin bir nefes aldı. "Tipi, işi falan iyi olduğu halde." Kendi şartlarının ona verdiği üstünlüğün iyice anlaşılması için konuşmasına kısa bir ara verdikten sonra Ece'nin durumunu açıkladı. "Sense, sanki dünyada bir tek Mecnun kalmış gibi davranıyorsun. Eğitimi, kültürü, tipi... Maddi durumu desen, belli işte seni tavlama için almış o arabayı da! Yani kusura bakma da hiçbir özelliği sana uygun değil, üstelik ailen de kabul etmeyecek, bunu biliyorsun! Neden kendine hiç değer vermiyorsun? Sana seni seviyorum bile demeyen bir adamla n'apıyorsun anlamıyorum ki!"

Ece haftalardır karşılaşmaktan kaçtığı çoğu düşünceyle bu şekilde burun buruna geleceğini hiç düşünmemişti. Aslında buraya gelirken Maral ve Efdal'ın mutlu beraberliğini dinleyeceğinden emindi. Bir süre cevap vermedi. Çayını bitirdi ve fincanı özenle tabağa yerleştirirken moralinin bozulduğunu belli etmemeye çalışarak sordu: "Kim bilebilir ki ne olacağını?"

Maral kaşlarını kaldırdı. "Doğru! Kimse ne olacağını bilemez ama unutma ki Mecnun'dan bahsediyoruz!"

"Yani?"

"Yani Mecnun söz konusu olunca neyin olmayacağını biliyoruz en azından, değil mi?"

"Neymiş o?"

"Asla evlenmeyeceği. Sen de biliyorsun, kendi dedi, bir hafta arayla başkalarından hoşlandığını, evliliğe karşı olduğunu. Hemen evlenelim dese bile babanın onun kabul etmeyeceği belli zaten! Eee? N'olacak?"

*

Uğur kahveye döndüğünde köşesine çekildi. Sobaya yakın dört-beş masa doluydu. Bir süre yeni yardımcılarının çalışmasını izledi. Bir arkadaşının tavsiyesiyle işe aldığı, on yıldır bir kafede çalışan otuz yaşındaki Salih, işinde ustaydı. Cem ise ondan birkaç yaş küçüktü ve o da son iki yıldır birkaç otelde geçici işlerde çalışmıştı. Mete ve Melih'in ayrılmasından hemen sonra işi bilen iki eleman bulduğu için şanslı olduğunu düşünüyordu. Melih İstanbul'da iki yıl sürecek bir aşçılık programına katılmıştı ve telefonla konuştuklarında genç adamın halinden gayet memnun olduğunu anlayabiliyordu. Düşünceleri Elif'e kaydı. O da artık Kanada'daydı. Okul ve yolculukla ilgili bütün işleri Taylan'ın yönlendirmesiyle bizzat halletmişti. Önceki gün Bekir ve Hatice'yle telefonda konuştuktan sonra, onların torunları için ne kadar mutlu olduklarını duyunca hissettiği memnuniyeti anımsayıp, zihninden yükselen soruyla baş başa kaldı: Niye? Niye memnun oldun? Sonrasında kafasının içinde iki farklı ses kavgaya tutuştu: İnsan niye durmadan başkalarının dertlerini çözmeye çalışır? Özellikle maddi dertlerini? / Hayır ama bu sadece parayla ilgili değil! Ben herkese elimden geldiğince yardım etmek istiyorum! / Geç Uğur geç! Çoğu insanın derdi maddi! Kabul et, en kolay dertler parayla çözebildiklerin oldu. / Çünkü param var! / Dürüst ol Uğur! Sen kendine merhem olamadın! Hayatını sallayan, uykularını bölen, rüyalarını delen derdine çare bulamadın sen. Durmadan başkalarına yardım ederek, kendine yardım edememenin çaresizliğini ve acısını bir nebze olsun unutuyorsun! Meriç'e veremediğin mutluluğu ve rahatı başka insanlara vermek istiyorsun. Sebep bu! Sebep bu! Sanıyorsun ki, başkalarını mutlu edersen Meriç'i mutsuz edişinin günahı hafifleyecek...

Aklına birden Alfred Nobel ile ilgili bir yerde okudukları geldi: Silah üreten, dinamit barutunu bulan, yüzbinlerce, milyonlarca insanın ölümüne hizmet eden Nobel öyle zengin olmuştu ki bilim, edebiyat gibi alanlarda güya insanlığa hizmet için milyonlarca kronluk ödül dağıtılmasını vasiyet etmişti. Dağıtılan paranın ise silah ve baruttan elde edilen paranın sadece faizi olduğu söyleniyordu.

Hıh, dedi içinden. İnsanları öldür, sonra insanlığa hizmet et. Vicdan kloraklama... Başka bir şey değil! Meriç'i üzdüm... Onu mutsuz ettim... Şimdi ne dersem diyeyim, onu üzdüğümü ve mutsuz ettiğimi hep biliyordum ve bu ağırlıktan kurtulmak, bu kirden arınmak için maddi manevi hep başkalarını mutlu etmeye çalıştım. Çoğunlukla maddi olarak yardım edebiliyorum çünkü param var.

Nesin sen?

Zihninde yankılanan cevap varlığına ağır gelse de kaçmamak için omuzlarını dikleştirdi: Uğur Nobel!

*

Rafet'i geçirdikten sonra odaya döndüklerinde, Nurcan sobanın üzerindeki demliği kontrol ederek sordu: "Daha var, bir tane daha ister misin?"

Aysel yerine otururken eliyle koltuğu işaret etti. "Yok! Gel otur şöyle, içimiz dışımız ıhlamur oldu."

Nurcan oturdu ve bir süre konuşmadılar. Aralarındaki sessizlik çok gürültülüydü. Her ikisi de birbirinin kafasından geçenleri okuyor ve kendi düşüncesini alkışlıyordu. İkisi de konuyu daha fazla erteleyemeyecekleri bir noktada olduklarının farkındaydı.

Rıza'nın eve gelme ihtimaline karşı, Aysel bütün cesaretini topladı ve yumuşacık bir sesle konuşmaya başladı. "Nurcancım, sen Nesrin'i pek içine sindiremedin ama inan bana pek becerikli bir kız, yeni lise mezunu olduğuna bakma." Bir karşılık alabilmek umuduyla bekledi. Cevap alamayınca aynı yumuşaklıkla konuşmasını sürdürdü. "Ayşe desen komşumuzun kardeşi, Nurhan'ı sen de tanırsın ben de. Hem bak Ayşe kaç yıldır otel mutfaklarında çalışmış, işi de çabuk öğrenir."

Nurcan kaşlarını kaldırarak sordu: "Kaç tane otelin mutfağında çalışmış?"

"Canım n'olmuş iki yılda beş otel değiştirdiyse, anlaşılmamış işte! Bizim vereceğimiz parayı beğendi, seve seve çalışacak diyorum sana!"

“Aysel konu para değil! Bak, tanıdıkla iş yapılmaz, ben onu bilir onu söylerim! Bu işi Rafet Hanım’a bırakalım diyorum sana! Bu işlerde tecrübeli olan o!”

Aysel birden kızdı. “Ayol zaten en başında karışmam demişti! O kadar meraklı değil eleman bulmaya, duydun işte! Bir şey dedi mi?”

“Neden desin Aysel? Sen elemanları ben buldum bile diye emrivaki yapınca, ille de ben bulacağım diye kavga mı etsin? Başta dediğine ne bakıyorsun, her işin bir yolu yordamı var canım! Kadın zaten otel işletiyor. Bence bu durumda onun eleman bulması daha sağlıklı. Sırf tanıdık diye biri işe alınmaz! Belki ilerde sen de ben de anlarız bu işlerden ama bence şu an Rafet Hanım’ın bulması en uygunu.”

“Ama o kabul etti, duydun.”

Nurcan gönülsüzce pes etti. “E iyi tamam ama sorun çıkarsa... Ben sana demiştim diyeceğim ona göre!”

Aysel büyük bir rahatlamayla gülümseyerek, “Tamam,” derken içinden ‘inşallah bir sorun çıkmaz’ diye dua etti.

*

Ece arabayı park edip eve doğru yürürken zihninde Maral’la kavga ediyordu: Benim iyiliğim için söylüyormuş! Beni düşünüyormuş! Ben normal çayı severim bi kere! Beni düşünsen zorla yeşil çay içirmezdin!

Kapıda durdu. Oysa sabah uyandığında ne kadar mutluydum, diye düşündü. Maral’ın yanına giderken saçlarında gezinen, omuzlarından havalanan bütün kuşların şimdi kanatları kırılmıştı sanki. Sevinç’in onu böyle görmesini istemiyordu. Anahtarını çantasından çıkardı ve iyi görünmeye çalışarak içeri girdi. Terliklerini giyerken salona doğru neşeli bir sesle, “Merhaba,” diye bağırdı. Cevap alamayınca odaya girdi ve kadının sabit bir şekilde kapalı televizyona baktığını gördü. Endişelendiğini belli etmemeye çalışarak sordu. “Sevinç teyze? İyi misin?”

Kadın yorgun bir şekilde kafasını çevirerek cevap verdi. “Hı?” Başını öne doğru eğdi. “İyiyim iyiyim.”

Ece gülümsedi. “Kapalı televizyonu izlediğini görünce şaşırdım da.”

Sevinç hafifçe gülümsedi. “Dalmışım... Düşünüyordum... Çok çok ilginç bir şey oldu.” “N’oldu?”

Kadın saate baktı ve hayretle söylendi. “Yedi olmuş saat!” Yan taraftaki üçlü koltukta duran yastıkla battaniyeyi işaret etti. “Şurda kitap okuyordum, beş gibi. Uyuyakalmışım. Bir rüya gördüm.”

Ece diğer tekli koltuğa otururken, “Hayırdır inşallah!” dedi.

Sevinç derin bir nefes aldı. “Hayrolsun, gündüz niyetine anlatayım. Hamdi’yle ilgiliydi rüya. Uyandığımdan beri hayret etmekten kendimi alamıyorum.”

Ece birkaç kez onun kocasını rüyasında pek görmediğinden dert yandığına şahit olmuştu. “Yaaa! Ne güzel! İyi miydi?”

Kadın omzunu silkti. “Bilmem. Yani onu görmedim aslında...” İşaret parmağıyla oturduğu koltuğu gösterdi. “Rüyamda burda, bu koltukta gazete okuyordum. Gazetede Hamdi’nin bir cinayet işlediği için arandığını yazıyordu. Haber yollamış gazetelere, birkaç işim var halledeyim, gelip teslim olacağım demiş.”

Kadın susunca Ece sordu: “Eee? Gerisi?”

“Bu kadar, gerisi yok.”

Ece rüyayı anlamaya çalıştı. Sevinç durmadan kocasından bahseden bir kadın değildi. Arada şikâyetçi olduğu huyları aklına gelirse anlatır, ‘genel olarak iyi bir insandı’ demekten öte ilişkileri hakkında pek konuşmazdı. Ece de insanların özel hayatına burnunu sokmaktan pek hoşlanmadığı için soru sormazdı ama adam öldüğünde bunalıma girdiğini bildiğinden, hep onun kocasını çok sevdiğini ve özlediğini düşünmüştü. Bir şeyler söyleme ihtiyacı hissetti. “O kadar iyi bir insan cinayet işler mi? Rüya işte! Hayret etmeniz normal.”

Sevinç başını iki yana salladı. “Ben onun cinayet işlemesine şaşırmadım ki rüyamda. Haberi okuyunca, şöyle dedim kendi kendime... Yani rüyanın içinde... Offf şimdi o gidip hapse girecek, tabii müebbet verecekler, ben de ona durmadan yemek götüreceğim! Kirlilerini yıkayıp ütölemek de cabası!” Ece ne diyeceğini bilemeyerek ona bakınca, düşünceli bir şekilde gülümsedi. “Yaaa! İşte hayret ettiğim şey bu! Uyandığımdan beri rüyamda düşündüğüm şeylere hayret etmekle meşgulüm. Onca yıl aynı yastığa baş koyduğum adam cinayet işlemiş ve ben onun kimi öldürdüğünü, niye öldürdüğünü bile merak etmedim. Dahası, hapse gireceğine üzüleceğime işte bunları düşündüm.” Bir süre sessiz kaldıktan sonra kendini suçlu hissederek sözlerine devam etti. “Pek iyi bir eş değilmişim demek ki. Ömrümce onu sevdiğimi düşünmüştüm ama seven insan böyle mi düşünür?”

Ece kelimelerini özenle seçerek cevap verdi. “Kendinize haksızlık etmeyin lütfen. Belki de...”
“Evet?”

“Belki de o sağken, onu rahat ettirmek için çok sorumluluk aldınız demek ki... Bu nedenle böyle bir rüya gördünüz.”

Sevinç başını birkaç kez salladı. “Ben de ona hayret ediyorum ya zaten! O öldüğünden beri büyük bir boşluk hissediyordum ve onu çok sevdiğimden böyle hissediyorum sanmıştım. Oysa bak! Onu kendime iş edindiğimdenmiş hepsi. Evlendiğimiz günden beri bir kere ütüsüz gömlek giydirmedim ben ona. Yemek hep onun istediği şekilde ve istediği saatte hazır olurdu.”

Ece, rüyanın etkisiyle üzüldüğünü düşünerek onu teselli etmek istedi. “Canım tabii ki sevmişsinizdir, kaç yıl evli kalmışsınız, sevmesiniz kalır mıydınız?”

Sevinç başını yana eğerek gülümsedi. “Ahhh Ece ahhh, anlamıyorsun değil mi? Yıllarca tek bir öğün bile biber kızartmasını, şöyle üzerine bol domatesli sarımsaklı soslu, yoğurtlu yiyemedim ben. Neymiş? O yemek değil mezeymiş! Hamdi ne severse o pişti bu evde! Aklıma neler geldi bir bilsen. Neşe diye bir arkadaşımız vardı liseden... Beş yıl evli kaldı kalmadı, oğlunu kucağına basıp ayrıldı diye yıllarca konuşmuştuk arkasından...” Gözlerini tekrar televizyona sabitleyince Ece artık onun kendi kendine konuştuğunu anladı. “Neymiş anlaşılamamışmış! Ne demek anlaşılamamak diye kınadık yıllarca... Ve o bunalımlı zamanlarımda, uzun süre sadece o telefonla aramaya devam etti beni. Hamdi öldükten bir yıl sonra bile. O zamanlar o kadar bedbahtım ki, bana pat diye ‘kocanla ilgili özlediğin, birlikte yapmaktan zevk aldığın ve unutmadığın bir sahne söyler misin?’ diye sorduğunda birkaç dakika söyleyecek bir şey bulamamak canımı acıtmıştı.” Derin bir nefes aldı. “Sonrasında aklıma gelen tek sahnenin, kocamın mangal başında elinde bir gazeteyle ateşi yellemesi olmuştu. Neşe cevabıma gülmüş ve ‘Siz bu hayatta ev işi ve çocuk dışında neyi paylaştınız Sevinç, lütfen artık üzülmeyi bırak, sadece alışkanlıklarını kaybettiğin için bunalımdasın. İnan bana sen ölsem, o çoktan evlenirdi, belki çocuk bile yapardı,’ demişti bana.” Başını öne sallayarak sürdürdü konuşmasını. “Doğru! Evlenirdi ve bunu kimse tuhaf karşılamazdı, herkes hak verirdi... Ama o zaman bunları duyunca kızdım. Kocamı sevdiğim için özlediğime o kadar emindim ki... Evliliği başaramamanın kıskançlığına verdim arkadaşımın sözlerini ve ondan sonra nasıl olduğumu merak edip birkaç kez aramasına rağmen onu hiç aramadım! Meğer onun söylediklerini duymaktan rahatsız oluyormuşum. Yani, gerçeği duymaktan!” Ece’ye dönüp ekledi: “Benim Neşe’yi aramam lazım.”

*

Yannis özenle seçtiği kırmızı şarabı kadehlere doldururken, göz ucuyla Handan’ı kontrol etti. Şöminenin karşısındaki mindere dizlerini çekerek oturmuş ateşi seyredirken, dünyayla bütün bağını kesmiş gibi görünüyordu. Gün boyu fazla beraber olamasalar da adam onun son haftalardaki durgunluğunu, düşünceli halini ve bazen sabahın altısında kalkıp akşam sekize-dokuza kadar koşturmasının verdiği yorgunluğu yakından takip ediyor ve onu rahatlatmak için elinden geleni yapıyordu. Kadına kadehi uzatırken eğilerek saçına bir öpücük kondurdu ve bağdaş kurup yanına otururken gülümsedi. “İsindin mi biraz?”

Handan gülümseyerek, “Hem de ne güzel ısındım,” dedikten sonra başını adamın omzuna yasladı.

Yannis onu koluyla sararken sordu. “Söyle bakalım niye böyle daldın?”

“Düşünüyorum. Yemekte Rafet ablanın halini gördün... Neler yaptığımı tek tek sordu. Sahici bir merakla sordu yani! O Nijeryalı ailenin çocuğuna ne kadar üzüldü, endişesini görmedin mi, nerdeyse ağlayacaktı. Elinden geleni yapmak istemesi falan... Çok etkiledi beni. Annemi düşününce biraz da üzdü.”

Yannis bir şey söylemeden önce hızlı bir şekilde düşündü. Emel yaklaşık on gün kalıp gitmişti. Aynı günlerde hava soğuduğundan ve adamın evinde şömine olduğundan Handan yine onunla yaşamaya başlamış, bu durum da annesinin yine sıkılmasına yol açmıştı. Gerçi bu sefer kızıyla iletişimini kesmemişti ama her telefon konuşmasında iğneliyordu. Handan ise bu iğnelemelerden hiç etkilenmiyor gibi rahat gözüксе de adam ondaki rahatsızlığı seziyordu.

Yannis onda son zamanlarda ortaya çıkan hüznü biraz havaya, biraz da tedavi edildiği halde düzene girmeyen hormonlarına bağlıyor ama en çok Güneş’in ölümüne geç gelen bir yas olarak görüyordu. Göçmen sorunlarının hayatın acıtan yüzüyle ilgili olması ve buna bir de annesiyle yaşadığı sürekli sorun eklenince, neşesi gölgeleniyordu. Sağlıklı düşünemiyor, üzüntüsünü ve kızgınlığını haksız bir şekilde her zaman annesine yöneltiyordu. Bu durum da adamın önünde öncelikli olarak çözülmesi gereken sorun olarak duruyordu. Sohbeti istediği noktaya getirebileceğine memnun olarak şefkatle sordu: “Neden anneni düşününce üzülüyorsun?”

Handan omzunu silkerek cevap verdi. “Çünkü annem asla Rafet abla gibi dinlemiyor! Hem ne yapıyorsun diye soruyor, hem de anlatınca ah ah vah vah deyip konuyu değiştiriyor. Sahici bir üzüntü değil onunki.”

Yannis gülümsedi. “Göçmenlere avukat, anneye yargıç?”

Genç kadın bu tespite güldü. “Sen de hiç kaçırmıyorsun bakıyorum.”

Adam da gülere açıkladı. “Ama pas güzeldi.”

“Yaaa tamam haklısın ama görüyorsun sen de. Haksız mıyım?”

“Bu haklı haksız meselesi değil ki. Annen hep böyle, hep söylenir ama sen yazın aldirmiyordun şimdi çok tepki veriyorsun. Bunun nedenini bulman lazım.”

Handan kadehinden bir yudum alarak Yannis’in yüzünü görebilecek şekilde kanepeye oturdu ve samimi bir merakla sordu: “Sence ne?”

Yannis derin bir nefes aldı. “Son haftalarda isinde uğraştığın sorunlar var.”

Handan kafasını salladı. “Doğru ama hayatın acımasız yanıyla ilk defa karşılaşmıyorum. Üstelik şimdi bunu sadece yardım duygusuyla yaptığımdan bana ruhsal bir rahatlık veriyor. Ben işimde gerçekçiyim, dünyayı değiştirmeye çalışmıyorum.”

“Yani?”

“Yani birkaç insanın hakkını korumaya yardım edebilmek yetiyor bana. Sorunları sürekli yaşamıyorum. Biliyorsun, orada karşılaştığım acı hikâyeleri sürekli yanımda taşıyorum.”

Yannis şömineye büyük bir odun parçası attıktan sonra kadehini alarak Handan’ın karşısındaki tekli koltuğa oturdu. “Bunu biliyorum ama bu is sana zihinsel ve bedensel olarak yorgunluk veriyor.” Şarabından bir yudum alırken aklına geleni söyleyip söylememekte bir an tereddüt ettikten sonra konuşmasına devam etti. “Sonra... Farkında misin bilmiyorum, birkaç gündür durmadan *Amy Winehouse* dinliyorsun.”

Handan kaşını kaldırarak sordu. “Ne alakası var bunun durumumla?” Gülerek ekledi: “Geçen ay *Müzeyyen Senar*’ın şarkılarını evire çevire dinlediğimi unuttun galiba! Ben böyleyim, bazen bazı şarkılara ya da bazı isimlere takar ve defalarca dinlerim. *Amy Winehouse* da ölünce tekrar aklıma düştü. Ne var bunda?”

“Fakat sen tüm albümü dinlemiyorsun. Hep aynı iki sarkisini dinliyorsun.”

“Demiştim ya sana, Güneş en çok *Back To Black*’i severdi bense *You Know That I’m No Good* parçasını daha çok severim,” dedikten sonra bir süre sessiz kaldı. “Yani... Bu son zamanlardaki gerginliğim, daha doğrusu depresif halim Güneş’in ölümüyle mi ilgili diyorsun?”

Yannis boynunu büktü. “Olabilir. Bilmiyorum. Seninle beraber düşünmeye çalışıyorum.”

Handan itiraz etti. “Güneş öleli nerdeyse bir yıl olacak Yannis! Ne ilgisi var?”

“Belki öldüğünde yeterince yas tutmadın, şimdi etkiliyor.”

Handan birkaç dakika düşündükten sonra kendinden emin bir ses tonuyla konuştu. “İh. Sebep bu olamaz! Ölüm benim için pek çok insanda olduğu gibi tabu değil ki... Ben de Mecnun gibiyim o konuda. Güneş öldüğünde üzüntümü yaşadım ve kabullendim, sana söyledim anneannemde de böyle olmuştu.” Yannis bir şey demeyince açıklamasına devam etti. “Özlemimi de yaşıyorum, duygularımı bastırmıyorum. O şarkıları dinlerken mesela, nasıl dans ettiğimizi, Güneş’in yüzünün aldığı şekle kadar hatırlıyorum, o anları tekrar yaşıyorum. Ben böyle hasret gideriyorum.”

Yannis düşünceli bir şekilde cevap verdi. “Yine de bastırдыңın, bilincaltına itelediğin bir şey var ve bu Güneş’le ilgili diye düşünüyorum.”

Bir süre konuşmadılar. Handan, “Bakalım haklı mısın?” diye gülümseyerek ayağa kalktı ve müzik çaları açtı. Söz konusu şarkıları bu kez eşlik etmeden dinlemeye karar vermişti. Önce *Back To Black* parçası duyuldu. Koltuğa oturdu, gözlerini kapadı ve müziğin ritmiyle zihninden dökülenleri izlemeye başladı.

Güneş’in sevdiği şarkılar içinde onu bu kadar bütünleştirdiği başka şarkı yoktu. Güneş... Bir erkekle adamakıllı bir ilişkiye girmekten ömrünce korkan ve hoşlandığı erkeklerden bile uzak kalmayı tercih eden arkadaşı. Kâh Handan’ın evinde kâh Güneş’in salonunda, şarkıyı dinlerlerken onun söyledikleri çınladı kulaklarında:

“Handan, Allah aşkına söyle, sıyahın bu kadar asil hale geldiği başka şarkı var mı?”

“Kadın haklı! Bir erkeğe kapıldın mı, o başkasına gider sen de sıyaba... Yani kara kara günlere...”

“Sözle bestenin yarattığı muhteşem sıyahın fotoğrafını gönül kadrajında görebiliyorum sanki!”

“Bu şarkı hiç bir zaman huzur bulamayan, akıp gidemeyen bir aşka ağıt gibi, değil mi?”

Yannis yanılıyor, şimdiki zamana ait hiçbir şey yok işte, bu şarkıları dinlerken ben sadece dostumla birlikte olduğum zamanı hatırlıyorum, diye düşünürken *You Know That I’m No Good* başladı ve geçmişten zihnine kendi sözleri döküldü bu kez:

“Bak Güneşcim, bu şarkıda hüznle neşe bir arada dikkat edersen.”

“Sanki bu dünyaya ‘I cheated myself’ demek için gelmiş bu kadın... Ammy Winehouse! Seni, dünyanın en güzel ‘kendimi kandırdım’ diyen kişisi ilan ediyorum. Bence bu cümleyi bir daha hiç kimse hiçbir dilde bu kadar güzel söyleyemeyecek, haksız mıyım?”

I told yaaa, i was trouble, you know that i’m no good kısmı parçada ikinci kez tekrar edilirken Handan aklından geçenleri izlemeye devam ediyordu. Birden gözlerini açtı ve Yannis’e baktı. “Sen... Sen haklı olabilirsin! Ama düşündüğün şekilde değil.”

Genç kadının yüzünde hayretin eşlik ettiği hüznün, sevinç ve derin bir keder belirince Yannis konuşmanın yersizliğini hissederek gidip ona sarıldı.

Neden sonra Handan, başı Yannis’in göğsünde, tülün deseniyle ilgili bir açıklama yapacakmış gibi pencereye bakarak, “Sözlere... Şarkının sözlerine dikkat ettin mi?” diye sordu.

“Evet?”

“Bizimle... Yani sen ve benle hiçbir ilgisi yok ama günlerdir dinlerken *ben işe yaramam biliyorsun, sana bir baş belası olduğumu söylemiştim* kısmında seni düşünüyormuşum ve bir mutluluk hissediyormuşum.”

Yannis gülümsedi. “Ben senin için böyle düşünmüyorum biliyorsun.”

“Zaten bu yüzden mutluluk hissediyorum. Yargılanmadan, yorulmadan ilk kez böyle seviliyor ve aynı şekilde seviyorum.” Başını adamın göğsüne bastırdı. “Seninle çok mutluyum.”

“Peki sorun nedir?” diye sordu Yannis şefkatle.

“Düşününce... Yani eskiden Güneş’le bu şarkıyı dinlerken sen yoktun. Şimdiyse seninle yaşadığım mutluluğu hissediyorum. Sonra da bu mutluluk hissi bana hüznün veriyor. Çünkü...” Geri çekildi ve adamın gözlerinin içine baktı.

Yannis başını hafifçe sallayarak onun sözlerini tamamladı. “Bu mutluluğu Güneş’in ölümüne borçlu olduğunu düşünüyorsun ve suçluluk hissediyorsun?”

Handan düşünceli ama keşkeleri sevmediği için uzun süredir düşünmeyi reddettiği bir durumu kabullenmekten dolayı rahatlamış halde derin bir nefes alarak sordu: “Öyle değil mi? Güneş ölmeseydi ben buraya gelmezdim... Biz... Biz hiç tanışmamış olurduk.”